

KUTYA VAN A KERTBE'...

A minap Budapesten tüntetés volt. A rengeteg nehézséggel küzdő Európában ugyan ez nem tartozik a lehetetlenek közé, különösen ott, ahol 1918 óta mesterségesen elváltak egyes nemzetek életének fő útjait a nemzetközi politika álbölcsei. Pláne ha csupán néhány tucat suhanc kirakat-bevetéssel adja tudtul nem-tetszését a "nagyvilágnak" — ezt még a róluunk minden rosszat feltételező külföldi sajtó sem szokta tulságosan komolyan venni. Ezuttal azonban magában egyedül álló esetről van szó. A derék magyar inasok nem a maguk fájdalmát vagy panaszaikat vitték az ucára, hanem annak a hét "ártatlan" amerikai négernek az érdekében szállt síkra, akiket fehér lányok elrablása és megrontása címén ítéltek el az Egyesült Államokban.

Ezzel véget is ért a szivettépő, gyönyörű történet. Legálábbis a mi részünkről. A többi azután részint az amerikai törvényhozás, részint maguk az elítéltek négerének — s bizonyára nem utolsó sorban a pesti inasok állásfoglalásától függ! Ez utóbbi persze csupán rossz vice volna, de még ennél is százszorta rosszabb az a következetes tömeg-méltelyezés, amit lelketlen ember-kufárok véghezvisznek a tényállással szemben járatanokkal. Vagy itt Kanadában talán nem látszik nevétségnek, hogy amidőn odahaza — minek is tagadnánk? — anynyi a gond, a baj, a fájdalom: akkor mégis hét haszontalan amerikai néger csirkefogó "ártatlanságával" kergessék ki a gyantulan magyar iparos-tanoncokat az ucára.

Es hogy e helyen nem azért emlékezünk meg a fentiek-ről, hogy a négernek érdekében való tüntetést megakadályozzuk — az is világos. Ugyan ki merésznélne ilyesmivel magára gerjeszteni feketebőrű embertársaink, vagy pedig a megbízásukból "önzetlenül" ügyvédkedő tüntetésrendezőök haragját? ... Itt csak példaképpen merésztük felmenteni a szerintünk kis-sé mégis csak nevétség esetét, hogy olvasóink okulkassanak belőle és a kanadai viszonyokra alkalmazván a tanúságot, leplezetlenül bepillantassanak az ilyen és hasonló "magasztos" eszmék érdekében rendezett tüntetések boszorkánykonyhájába.

Avagy talán nem látszik gyanusnak, hogy míg Kanadában az ellen kapálóznak kézzel-lábbal egyesek, hogy Japán Mandzsuria birtokára tör — Magyarországon pedig az amerikai négernek érdekében törnek lázadás? Amellett, hogy ugy Mandzsuriában, mint az Egyesült Államokban bizonyára akadnak szép számmal ferdeszemű sárgák, illetőleg bodrosaju feketék, akik legalábbis vannak olyan befolyással a dolgok kimenetelére, mint a helyszíntől többezer mérföldnyi távolságban tüntető: kétségtelen, hogy itt valahol "kutya van a kertbe" ... amint azt a közmondás is már régén megállapította.

Bizonyára nem egy magyarnak ütött már szegat a fejébe, hogy a "merő önzetlenségéből és munkás-szeretetéből" rendezett kanadai tüntetéseken, nemkülönben pedig a sorozatos gyűjtésekből fenntartott, de azért "ingyen" osztogatott ugynevezett proletrálapokban miért foglal el oly sok helyet a számtalan "Oroszország a mi hazánk!" — "Ki a japánokkal Mandzsuriából!" — "Mentsük meg a négerket!" ésatöbbi. Attól teintsünk most el, hogy sok sorsüldözött magyarnak már jóformán nincs is hazája és így nehezen volna megmagyarázható, miképen lehetne akkor éppen az az Oroszország a haza, mely ezt a nemes fogalmat ki akarja törölni az emberiség lelkeiből. De igenis le kell szögeznünk azt, hogy ezen a téren a legszemtelenebb szemfényvesztés folyik véreinkkel ugy itt a tengeren innen, mint odahaza.

Amidőn ennek a fiatal országnak még annyi söpörnivalója akad a sajtó házatánál, amidőn a lakosságnak ugyszólvár

utolsó idegszálaát is próbára teszi a válság, amidőn mindenegyészózan gondolkodásu embernek össze kellene fogna, hogy a kapitalizmus kinövésait törvényes kereteken belül megnyirbálva egy jobb jövőnek vesse meg alapait — ugyan kit érdekel akkor az, hogy hét néger elveszi-e bizonyára megérdemelt büntetését, avagy hogy Mandzsuria felett melyik telhetetlen nagyhatalom lesz végeredményben az ur: Oroszország-e vagy Japán?

Mondhatnánk ezután azt is, hogy mindez a nagy mű-felháborodás (olyan dologban, ami a legkevésbé sem érdekli még közvetve sem a kanadai magyarságot) — nem egyéb, mint központi irányítás alatt álló céltázas aknamunka, mely a lélekromboláson és az emberek egymásra uszításán kívül csak arra jó, hogy néhány mindenre kapható agitátor jó üzletet csináljon belőle. De minek is tennék ilyen megállapítást, amikor amugy is keresztüllátnak a szítán azok, akiknek megvan az eseményekkel szemben a maguk önnálló véleménye. Akik pedig azok állásponjtát szokták magukévá tenni, akik legutóbb "felvilágosították" őket, azok vigyázzanak, mert "kutya van a kertbe" ... Vagy néger.

FORRADALOM KÜSZÖBÉN SZERBIA

LELEPLEZETT TITKOK A "FEKETE KÉZ" BIRODALMABÓL — MEGHIUSULT A SZERB KÖZTÁRSASÁGI ÖSSZEESKÜVÉS — BOMBA ROBBANT A DÜLEDEZŐ JUGOSZLAV TRÓN ÁRNYÉKÁBAN

Május 30.-án hajnalban 2 óra 20 perccor óriási detonációval bomba robbant a belgrádi királyi palota előtt. Kisvártatva a parlament épületét érték egy másik pokolgép szíllánkjai, majd még négy fontos állami épületet rongáltak meg az eddig még nem nevezett merénylők bombái. Összesen hat robbanás történt a szerb főváros területén, aránylag gyors egymásutánban, ami arra enged következtetni, hogy óraműre pontosan beállított pokolgépeket helyeztek el a tettesek, akik mindenesetre többen lehettek. A szerb főváros lakossága között valóságos pánik tört ki a robbanások halatára, mert hiszen már eddig is kéréhetetlen terrortól dolgozott a kormány és mindenki bizonyosra vette, hogy a sokat hányatott lakosság — különösen a "gyanus" nemzetiségek — újabb megheuroltatásnak lesz kitéve.

A belgrádi rendőrséget és katonaságot azonnal alarmirozták és a nagyarányú nyomozás következtében sikerült elfogniok egy szerbet, akinél egy csomagban bombát találtak. Az illető azt vallotta kihallgatásakor, hogy a csomagot a dán követtség épülete előtt találta és éppen be akarta szolgáltatni a hatóságoknak. Később egy horvát férfit és egy nőt fogtak — állítólag iszonyatos kínzások között — vallatóra, mint gyanúsítottakat. A jelentések értelmében egy megszállott délvideki származású belgrádi magyar lakos is letartóztatott a robbanással kapcsolatban, azonban erre vonatkozólag részletesebb tudósítás még nem érkezett.

A rendőrség a külföldi újságírók érdeklődésére kijelentette, hogy a bombák nem voltak "különösen" veszedelmesek és inkább mintegy figyelmeztetésül voltak szánva. Mindennek ellenére Sándor király családjaival együtt Niska Vanja nyaralóhelyre utazott "néhány napra ki-nyaralásra ..." Hír szerint a királynak ott szinte hozzáférhetetlen helyen építettek egy vadász lakot, mely inkább hasonlít valami várhoz, mint nyaralóhoz. Gondosan elrejtett lőrésekben gépfegyvercsövek fogadják a hivatlan vendéget és válogatott komitációs-testőrség vigyáz "Nagy-Szerbia" merénylőtől rettegő mindenható parancsolójára.

Politikai szempontból a jelen-tések értelmében semmit sem

javultak a jugoszláv állapoto-ak azóta, hogy Zsivkovits rém-uralmát Marinkovics volt külügyminiszter kormányá váltotta fel. Zsivkovits tábornokot ugyanis a király ismét a testőrség főparancsnokává tette, amely állásából közel harminc esztendője tartja rettegésben a fél Balkánt. Amellett, hogy régi szláv szokás szerint a testőrség parancsnokának óriási politikai befolyása van, Zsivkovitsnak régi lekötelezettje Sándor király, úgyhogy a kegyetlen komitációsvezér ellen hiába is emelné bárki panaszt, miután voltaképpen még ma is ő a diktátor. Zsivkovits volt ugyanis az a fiatal testőrségi, aki 29 évvel ezelőtt az Obrenovics dinasztia utolsó tagját eltétette láb alól és azáltal, hogy maga vezette a királygyilkosokat a palotába, örök hállára kötelezte az azóta uralkodó Karagygyevitokat.

A bombamerénylők hírével együtt szenzációs jelentések érkeznek a megszállott Délvidékről. Teljesen megbízható forrásból szerzett értesülésünk szerint a belgrádi diktatúra minden mozgatható berendezést sürgősen elszállít a megszállott területekről. Mig elcinte például Szabadkáról Zomborba mentettek mindent, onnan pedig Ujvidékre központosították a "vajdaság" közhivatalait: ma már ott sem érzik magukat biztonságban és mindent Oszlerbia területére "mentenek." Még a közép-ületek butorait, sőt az óriási költséggel felszerelt újvidéki repülőter és repülőgépgyár felserelését is "biztosabb" vidékre szállították.

A megszállott Délvidéken üzletek ügyekben megfordult külföldiek valóságos tragédiákat mesélnek arról a csapásról, ami a megszállott területi bennszü- lött szerbetek érte. Mióta ugyanis eltörték a magyaroktól e- leinte nagyjából átvett önálló megjel közigazgatást és kihirdették a katonai diktatúrát: az oszlerbiai, tehát ujonnan bevándorolt szerbet minden állásból teljesen kiszorították a sokkal magasabb műveltségi fokon álló magyarországi szerbetek.

Szavahihető tanuk állítása szerint a magyarországi szerbetek körében olyan óriási az elkésere- dedés, hogy csak egy gyufaszál kellene ahhoz, hogy forradalom törjön ki az elszakított területeken. Emellett hihetetlen nyomor ütötte fel a fejét még a gazdaságáról ismert Bácskában is. Még a mésebelli vagyonnal rendelkező rác nábob, Dunygyerszki is csőd szélére került s kénytelen volt halasztást kérni hitelezőitől.

A fenti kábeljelentések izgalmas háttérrel részletes- sággal bontakozik ki, ha az előz- menyeket figyelemmel kísé- rjük. Megirtuk már, hogy váratlan rendelettel rögtöni ha- tályal megszüntették a közvetlen személyforgalmat Magyar- ország irányában. Hirtelenében senki sem tudta, mi szükség van ezekre a rendeletekre és miért van ez a kapkodás. Pár nap múlva azonban kiderült, hogy most véletlenül igen ko- moly okból szigorították meg Ausztria felé a határforgalmat: a Fekete Kéz katonatiszti szerve- zetet ugyanis lassanként újra feltámadt a hadseregben, holott a világháboru óta a Fekete Kéz tagjait röszert leölték, vagy el- távolították a hadseregből.

A Fekete Kéz köztársasági a- lapon áll, végét akar vetni a jelen- legi diktatúrának s a szer- betek, horvátok és szlovének e- szejn jogúsága alapján akar de- mokratikus (?) köztársaságot teremteni. Az összeesküvés meglehetősen előre haladt már s különösen a horvát területe- ken kiújultak a zavargások, a- melyeket a Zsifkovics-féle dik- tatúra vasfegyelmé eddig szü- neteltetett. Emellett Dalmáciá- ban is összútközött a csendőrsé- ggel. Zágrábban a Zrinyi Pé- ter és Frangepán Kristóf ma- gyar-horvát vértanuk emlékére rendezett májuseleji ünnepsé- geken került zavargásokra a sor, majd Verőcén és több más vidéki városban a középiskolai diákság megrohanta az iskolá- kat, letépte és kidobálta a Ka- ragygyevics-dinasztia tagjai-

nak oda hivatalból elhelyezett arcképeit s az iskolai térképe- re tintával berajzolta az előjven- dő szabad Horvátország hatá- rait. A zavargás továbbterjedt a horvát falukra is: több köz- ségházról szintén eltávolították az uralkodócsalád képeit.

A zavargásokkal szemben a csendőrséget és rendőrséget ál- landó készenlétben tartotta a kormány, a katonaságot azon- ban nem merté a rendcsinálás- ra igénybe venni. Hogy ennek a bizalmatlanságnak jogosult- sága volt, kiderült csakhamar a marburgi tituszi letartóztatások alkalmával. Szlovéniának ez a nagyságra második városa bonnyolítja le a titkos összeköté- tés a külföldre menekült horvá- tok és szlovének és az otthoni elégedetlenség között. Marburg- ban váratlanul belgrádi katoná- nak és rendőrgyőrökök jelen- tek meg egy éjjel és letartóztat- ták az ottani helyőrség tizen- egy tisztjét, akikről kiderült, hogy a Fekete Kéz tagjai és a köztársasági összeesküvés szer- vezői. A foglyok közül ketten öngyilkosok lettek, a többieket Belgrádba szállították.

Szinte hihetetlennek hangzó rémhírek valódiságát látszik iga- zolni az a tény, hogy Sándor szerb király a trónöröklési jogá- ról lemondott bátyját, a szeld György herceget. Nis várnak kazamatáiba záratta, miután at- tól tart, hogy a népszerű Ifju herceget ellene használnák fel egy esetleges forradalom kitö- résekor. György ugyanis nem osztja bátyját, Sándor király és Pál herceg diktátorát elvett és éj- pen ezért a "Fekete Kéz" őt szemelte ki vezérének. Min- denesetre jellemző, hogy Sán- dor király már nem mer többé nyilvánosan megjelenni s ez az oka többek között annak is, hogy Doumer francia elnök te- metésekor is őccse, Pál képvis- teite Párisban.

NEM VOLT BUNOS SZÁNDÉKA

A bíró: Igaz, hogy maga egy félfév nem szolt a feleségé- hez? A férj: Igaz. Nem akartam félbeszakítani.

AZ ESPERES PÜNKÖSDI RÓZSAJA

A "Kanadai Magyar Újság" eredeti tárcája

IRTA: SOÓS ISTVAN

(Folytatás.)

A városban kiűtött a himlő járvány, még pedig olyan erő- vel, hogy minden tíz beteg kö- zül hatan meghaltak. Egész családok kipusztultak. A halot- taskocsik állandóan jártak az az utcákat. A megremült nép tömegesen kereste a fiatal ple- bánost, ki nyugodalmat nem ismerve, fáradságot nem kímél- ve ápolta a betegeket, segítette a haldoklókat, temette a ha- lottakat, a járvány egész ideje alatt, bátor lélekkel szembe szállva a ragály és halál eze- nyi veszélyével. Nővére, a fi- nomlelkű Fáni pedig versenye- zett vele az irgalmasság csele- kedeteinek gyakorlásában a be- tegek, haldoklók és kétségbe- esett visszamaradtok körül.

A járvány mintegy fél év mul- va kidühöngte magát és alább hagyott, míg végre megszűnt. De mielőtt végleg bucsut mon- dott volna a városnak, ki akar- ta tölteni bosszúját a hőselkü plebánoson, ki önfeláldozó fá- radásával annyi áldozatot ki- ragadott karmai közül. Ágyba döntötte őt, s miután jó pár hé- ti megkínözte, emlékeztetőül arcára nyomta a himlő mara- dón dó bélyegét.

Mikor a beteg kissé jobban lett, az ágy körül szorgoskodó hűgától tükrözött, hogy lás- sa, vajjon ráismer-e magára? Biztallig ismert rá. De annál jobban ráismerték a hívei önfeláldozó lelkipásztorukra. Az

első vasárnap, mikor misézni tu- dott, a templom zsufolásig meg- teit, amire azelőtt alig volt eset. De akít a közönség az oltárnál látott, nem az a ruganyos ma- gatartású fiatal pap volt, akire a járvány előtti időből emlékez- tek, hanem egy megtört, meg- görnyedt, himlőhelyes képű meg- öszült ember. Örültek ugyan ne- ki, mikor nemskóra arról érte- síltek, hogy papjukat esperesi rangra emelték, ám tekintélye a ragály idején tanusított hő- sétéi folytán akkorára nőt a nép szemében, hogy méltónak tartották volna őt akár a bíbor- noki vörös kalapra is.

Az esperesi vörös cingulus a- zonban Tarródy esperesen nem változtatott semmit. "Fekete, vagy vörös" — szokta volt mon- dani "meglehetősen egyre megy" A reverendája maradt a régi ko- pott, viseltes, amelyben jófor- mán csak a Fáni tüje meg cén- nája tartotta a lelket. Csak a gyermekek iránt tanusított az eddiginél is nagyobb vonzódást és szorgoskodó atyai szeretetet, talán azért, mert közülök oly- sokan árván maradtak. Mintha csak ő akarta volna pótolni mindazt, amit szülekben el- vesztettek; atyai szívének jósa- gát érezte mindegyikkel, ki- árasztotta valamennyire; lelki- pásztori gondossága elkísérte őket még a messze távolba is, ha felcsepereáve, a kenyérkere- set gondjai elűzték őket az ide- genbe.

A plebánian maradt minden a régieben. A két testvér ugy élt együtt, mint a galambfiak, csendes békében, szeretetben, amely csak olyan esetekben lát- szott néhány pillanatra megva- roadni, mikor — Fáni nézete szerint — az esperes túlszába vitte a jótékonyaságot. Ilyenkor

persze neki kellett sarhára áll- ni, hogy hivatásos koldusok tel- jesen ki ne fosszák a jószívű öreget.

— Ha nem vigyáz, bizony még a szegényházba kerül — mondá Fáni, miközben az oszon- nakavét az asztalra tette, ott véve fel a társalgás fonalát, ahol abbahagyta.

— Vén komondort nehéz u- gatni tanítani, szegény kis hu- gocskám — ellenkezett az es- peres. — Egyébiránt meg majd csak marad még valami egy pár koporsószege.

Ezzel a beszéd fonala el volt vágyva, illetve áttérőldött más valamire.

— Hallottál valamit a Pali gyerekekről, az én kis ministrán- somról, míg kiűnt jártál a vá- rosban? Ugy aggódom miatta.

— Jól járna szegényké, ha az Isten magához venné olyan kör nyezetből, olyan apa mellől.

— Ugyan, Fáni, hogy mond- hatsz ilyen? — fedde őt a pap- testvér.

— Hogyan mondhatok? Hát mit ér az olyan apa, aki dolgo- zik egész nap mint a barom, de szombat este elissza és elkár- tyázza egész heti keresetét? Mi- ré jó az ilyen ember? Szeret- nem tudni. A felesége akár egy szent, a gyermeke angyal, ő pe- dig ...

— Ó pedig arra jó — egészíté- ki az esperes a félbemaradt mondatot — hogy az Isten pró- bára tegye, megpuhítsa és a lel- két megmentse, mint ahogy sok más hasonlókkal tette.

— No ha erre jó, akkor ugy látszik, nemskóra rá is kerül a sor. Találkoztam a doktor- ral és azt mondta, hogy a kis Pali gyerekek menthetetlenek.

— Magam is ettől tartok. Három éjszaka nem hunyta le

a szemeit. Ma reggel, mikor meglátogattam, forró lázban hánykolódott szegény s nem volt egy pillanatra nyugta. Ha legalább aludni tudna, megszün- ne a láz s talán még jobbra for- dulna az állapota. — Ezzel fel- söhajtvá, letette csészéjét az asztalra és felállva, a kertre né- ző ablakhoz ment.

Nővére kisvártatva melléje surrant és hizelegye kérdezte: — Még nem nyílnak a ró- zsák, bácsikám? — Az esperes szótlanul rázta a fejét.

— Sajnálom — mondá Fáni halkan, mire összeszedte a teás edényeket, magára hagyva őt a félhomályban.

Tarródy kisasszony épen a szokásos pohár meleg tejet tet- te fivére hátszobájának ajtaja elé este tíz óra tájban, mikor az uccaajtó csengője megszólalt s felverte a ház csendjét.

— Talán csak nem hívják be- teghez ilyen időben — gondolá magában, mielőtt az ajtóhoz lépett.

Az ajtón kívül álló asszony keservesen sirt és alig tudott szóhoz jutni.

— Jöjjen csak be Szeghőné asszony! — biztatta őt Fáni, a- mely szóra az esperes is ott ter- met az ajtóban és aggódva kér- dezte: — Mi baj?

— Az orvos épen most ment el tőlünk és azt mondta, hogy ő nem tud segíteni — mondá az asszony siránkozva — Pali fiacs- kám esze nélkül kiabál és ma- gát hítja. Én nem akartam ide jönni ilyen későn, de nem tud- dom mitévő legyek, vagy kihez forduljak. — Ezzel torkán ak- kadt a szó és elhallgatott.

— Mindjárt jövök — mondá az esperes, szívélyesen megráz- va az asszony kezét.

— Jól tette, hogy eljött ér- tem ... Fáni hozd hamar a kö- pnyegemet és ne várj rám, ha nem fektedj le, nem tudom, mi- kor jövök vissza.

Amint kilépetek az ajtón, sze- les eső csapott az arcukba és majdhogy le nem vitte az espe- res válláról a köpenyt.

Szeghő Pál buskomoran ült a beteg ágya szélén, amint belép- tek a szobába. Munkásruhája volt rajta, olyan lisztesen, ahogy kijött a malomból, ahol dolgo- zott. Amint lázban hánykolódó gyermekének kinjait szemlélte, sajgott a szíve a részvétől és fájdalomtól. Mikor a pap belé- pett, fölállt, de nem vette le a szeméit szenvedő gyermekéről.

Az esperes lehajolt a beteg- hez és tenyerébe fogta láztól izzó kezecskéit, majd megszól- totta: "Pali fiam, ismerés-e en- gem?"

A kinlódó gyermek fölnyitot- ta becsesit szeméit és alig hall- ható hangon mondá:

— Igen! Ja! de régen vártam a pap-aggyastánnak e szóra szívébe nyíltál a fájdalom. Ho- gyis ne? Mikor azt kellett lát- nia, hogy kis ministránssa, ki sokszor oly szívesen segített ne- ki a virágos kertben gyomláni, öntözni, ki élénk, vidám termé- szete dacára annyi komolysággal és áhítattal szolgált neki az oltárnál — most az örökkévaló- ság küszöbén áll! Nagy szere- tetet átkarolta és ölebe fogva őt, leült vele a nagy karosszék- be, melyet a gyermek anyja elé- gét hítja. Én nem akartam ide jönni ilyen későn, de nem tud- dom mitévő legyek, vagy kihez forduljak. — Ezzel torkán ak- kadt a szó és elhallgatott.

— Mindjárt jövök — mondá az esperes, szívélyesen megráz- va az asszony kezét.

tudta, mert egy idő múlva őt magát is elnyomta az álom.

Szeghő Pál mindjobban ellá- gyuló szívvel, végre könnybe- lábadt szemekkel nézte a szo- katlan jelenetet. Tisztelte, be- csülte ő a papját, — bár in- kább csak a távolból, mert zül- lött életmódja tudatában nem volt innýere hozzá közeledni. Ám most, mikor az a házába jött és halmi készülő gyerme- ket a saját életének kockáztatá- sával nem — ennyi szeretetet so- se tudott volna egy papról fölté- lenni. Ez elől már nem lehetett kitérni, ez elől meg kellett ha- jolni, mert ez igazi nagyság, va- lódi hősi tett volt még egy iszá- kos férfi szemében is.

Es Szeghő Pál meghajolt, sőt megtört és megtért ezen igaz papi és lelkipásztori szeretet lát- tára. Mig gyermeke ott pihent a szendergő aggyastán karjal- ban egyre csendesebben, nyu- godtabban szunnyadozva, Sze- ghő Pál szent fogadással meg- ígérte, hogy ha fia meggyógyul soha többé szeszest italt nem fog inni életében. Fogadását jámborlelkű felesége fülehallá- tára tette, aki erre hálakodva térdelt le melléje azzal a bizako- dó reménységgel, hogy Isten kö- zös imájukat meghallgatva, nemcsak egyetlen haldokló gyermekekét, hanem vesztének in- dult férjét is visszaadja neki.

Réggel felé első pítymallatkor az esperes megbéredt. Amint szeméit fölnyitotta, mintha csak megsejtette volna mi ment végbe Szeghő Pál lelke- ben, amíg ő beteg gyermekét öleiben tartva a karosszékben aludt, szívélyes mosolygással közeledett feléje és mondá:

— Most már, azt hiszem, nyugodt lélekkel bízhatom rád

a saját gyermekedet. Ő ment a láztól, te meg őrizkedjél az ivás- tól.

— Isten engem ugy segély- jen! — válaszolá Szeghő meg- hatottan.

A város még csendes és zaj- talan volt, mikor az esperes ha- zafelé indult a plebánára. Tag- jai félig mervevek voltak a szo- katlan éjelezéstől. Mert hiába öreg ember volt már. Amint a templom felé közeledett, észé- be jutott, amiről tegnap este óta majdnem megfeledkezett, hogy hiszen ma felszentelésének év- fordulója van. Az ám, de hol lesznek a szokásos rózsák az oltárra? A tavasz hűvös volt, a nyár megkésétt, legalább né- hány nappal. Amint azonban át lépte virágos kertje küszöbét, kellemes virágillat csapta meg, mire szinte ösztenszerűleg te- kintett a rózsaságy felé. Közé- lebb lépve édes meglepetéssel látta, hogy a tegnap még csu- kott rózsabimbók az enyhe éj- kelti levegőben kinyíltak és mintha csak várva várnák, hogy az Ur oltárára kerüljenek. Ezt ő ugyan álmódnj sem mérte vol- na pár nappal ezelőtt. Könny- belábadt szemekkel tekintett fel az égre. A rózsák piros szí- ne beteg ministránssa lázas or- cáit juttatta eszébe, ki azonban most már tul volt a veszélyen. Meghatottságtól reszkető ke- zekkel metszett le néhányat tö- bből és vitte az öleiben, vigyázva, hogy egyetlen harmatcsepp le- ne hulljon rájuk, hanem teljes pompájukban diszelegjenek a- zon az oltáron, ahol az évforduló miséidőzatát a szokottnál is nagyobb áhítattal és hálával volt oka bemutatni.